

„Ze všeho nejradši bych si do toho obchodu zašla sama, Eleanor. Je mi trapné, že děláte všechno za mě.“

Tohle je ta část, kterou nesnáším. Ten pocit, že jsem v pasti. Když jsme byli s manželem na ostrovech, bylo to, jako by zbytek světa neexistoval. Poslední tři týdny jsme mohli chodit na procházky, na večere, prostě kamkoli, a nikdo nás neobtěžoval. V tomhle ohledu to bylo opravdu úžasné.

Co však úžasné nebylo, byla skutečnost, že mě Dylan polovinu času ignoroval. Pořád byl na telefonu, neustále mluvil se svým agentem nebo publicistou. Chápu to – je důležitý –, ale chybí mi mít manžela.

Chybí mi... on, nebo alespoň ten muž, kterým býval.

„Vím, že byste tam chtěla jít sama, paní Leoneová, ale tohle je moje práce. Obstarám všechny věci na večeri. Pan Leone si přál kuře z toho obchodu poblíž vašeho dřívějšího bydliště. Nejdřív zajedu tam a pak koupím všechno, co ještě budete potřebovat.“

V duchu protočím oči. Samozřejmě, že chce, aby jela hodinu autem pro kuře. „Nemusíte jezdit až k molu – spokojí se s jakýmkoli kuřetem, které seženete tamdy,“ říkám s úsměvem. „Opravdu, nepozná žádný rozdíl.“

Přála bych si, aby lidé mohli poznat téhož Dylana, jakého jsem kdysi znala já. Takového, který byl celý rozesmátý, když jsme si pozdě večer jeli koupit něco k jídlu. Takového, kterému bylo úplně jedno, jaká značka je na obalu, a kupoval jednoduše to, co bylo zrovna v akci. Představa osobní asistentky by mu tehdy připadala komická. Teď má celý tým zaměstnanců a rozhodl se, že já potřebuju alespoň Eleanor.

„To ale není vůbec žádný problém. Jeho asistentka je zaneprázdněná a jsme jeden tým.“

Jasně. Jsme jeden tým.

Škoda, že se necítím být jeho součástí.

Jsem mimo. Manželka, která není z branže. Manželka, která se nechce nalíčit, aby mohla zaběhnout do obchodu. Která nestojí ve správném úhlu, aby vypadala dobře na fotkách. Manželka, již na internetu kritizují lidé, které nikdy nepotkala, a říkají, že pro něj není dost dobrá.

Od naší společné dovolené jsem si slibovala, že během ní znovu najdu toho muže, kterého jsem si před sedmi lety vzala, muže, kterému na takových věcech nezáleželo a který mě jednoduše miloval.

Věřila jsem, že tam někde pořád je.

I když jsme se jednoho večera milovali, bylo to povrchní a otažitě. Jako by mezi námi už nebylo žádné spojení a jakmile bylo po všem, vrátil se ke svému telefonu a ignoroval mě. Otočila jsem se a tiše plakala, dokud jsem neusnula.

Zhluboka si povzdechnu a usměju se na Eleanor, protože vím, že tohle není bitva, kterou bych mohla vyhrát. „Dobře, za pár hodin by měl být doma, tak mi potom dejte vědět, až budete odcházet.“

„Chcete, abych vám vybalila věci?“

„Děkuju, Eleanor. Opravdu si toho vážím, ale nemusíte to dělat.“ Jsem stoprocentně schopná vybalit si kufry a postarat se o věci v domě, bez ohledu na to, kolik peněz máme.

„Mně to nevadí.“

Vřele se na ni usměju. „Já vím, ale pokud mu musíte jet koupit jeho oblíbené kuře, zabere vám to přinejmenším hodinu. Jen jed'te, já se zde zatím postarám o všechno ostatní.“